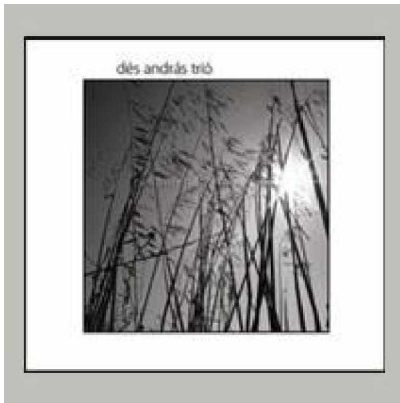

Dés András Trió: Unquiet Stillness

2008-51. szám / WG

A zenekar első albuma a kiváló ütős, a trió vezetője és névadója, Dés András hangjával kezdődik: beszámol angolul, aztán mindannyian belelendülnek.

Dés Andráson kívül még Szandai Mátyás nagybőgős, illetve Oláh Szabolcs gitáros. A három tehetséges fiatal muzsikus figyelemre méltó, nyolcszamos anyaga, bár több szövetből szőtt, mégis egységesnek ható produkció. Az első két szerzemény jól elindítja a lemezt, beszipantanak, filmzenés hangulatuk utazásra visz. Előbbi egy lassan építkező, fekete-fehér, noirszerű krimiben találná meg a helyét, a második egy művészi horrorban. A lemez abszolút slágerének tekinthető Before D már nem filmzene, viszont remek bűvésztrükk: bár nem azt játszanak a zenészek, a szám mégis egy nagyvárosi, melankolikus, kávéházi bluesnak hangzik. Az Obsession egy nu jazz- vagy egy chill out-DJ repertoárjába is beleférne. Az albumon sokféle zenei hatás találkozik egymással, ami jólesően színessé teszi az anyagot. A bújósabb latin jazz éppúgy kikacsint az összképből, mint a hűvösebb skandináv. Néhány kivételtől eltekintve,

nem szeretem a jazzben a gitárt, de Oláh Szabolcsnak gyakran kábítóan ható játéka alapján elhiszem, hogy tévedek. Szandai Mátyás hol gyengéden, hol keményebben, de mindig határozottan masszírozza a húrokat, az ő játéka hordozza leginkább a dögöt, a húst, az ösztönt. Dés Andrásról pedig régóta tudjuk, hogy csak látszólag van négy keze. Nemcsak tekintélyes méretű hangszerparkját, hanem zenekarát is jól kézben tartja, az Unquiet Stillness legalábbis nem úgy hangzik, mint egy nemrég óta létező formáció első albuma.